

JUHÁSZ Tibor

Sodródók

Itt nem szoktak megállni a vonatok, felszállók sincsenek, egy-két hajléktalan jár néha erre, megrángatják a sötét, lelakatolt váróterem ajtaját, aztán eliszkolnak. Lehet, hogy tőlünk félnek, pedig mi nem szoktunk bántani senkit, nem törődünk velük. Azért jövünk ide, hogy nyugtunk legyen, elvagyunk egymással, megosztunk a másikkal mindent, nincsen az például, ami a szakközépben volt.

Az osztálytársaimat nem szerettem, ők mindig hoztak tízórait magukkal, sosem volt szakadt a nadrágjuk, édességet vettek a büfében, és egymást kínálgatták. Nekem senki sem adott, bár az első hetek után már el sem fogadtam volna. Kilógtam közülük, hiszen nagyapám pulóvereit viseltem, és nem takargattam a lyukas cipőmet sem, amelyet télen is hordanom kellett, mert nem volt pénz másakra. Rövidesen megszoktam, hogy folyton engem néznek, és hogy kinevetnek a hátam mögött. A tanároknak sohasem árulkodtam. Ők azokat szerették, akik jelentkeztek az órákon. Én a házi feladatokat sem tudtam megcsinálni, nagyon nehéz koncentrálni, amikor ordibálnak a fejed fölött, és nincs egy zug, ahová el tudnál húzódni. Így hamar lemaradtam a többiektől, az órákon sem figyeltem, hiszen már alig értettem, mit magyaráz a tanár. Szóval nem kértem tőlük segítséget. Mit mondhattam volna? Hiszen az iskolában senki sem bántott, a diákok nem is szóltak hozzám, csak elhallgattak, amikor a terembe léptem, és kikerültek a folyosón. Persze tehettem volna valamit azért, hogy féljenek tőlem, de egyszer sem szóltam hozzájuk, elégtételt jelentett a tudat, hogy ők sokkal gyengébbek, elesettebbek, mint én, mert a téli bakancsok ellenére november végén az osztály nagy része lebetegedett. Én influenza miatt egyszer sem hiányoztam, pedig ősszel és télen végig vizes volt a lábam. Sokat elárul az osztálytársaimról az is, hogy egyedül nekem volt bátorságom ahhoz, hogy otthagyjam az iskolát. Utána persze csináltam ezt-azt, jártam tanfolyamokra is, de nem tanultam ki semmit. Az apám sem a szakmájában dolgozik, autószerelő, mégis közmunkán van. Azt mondja, hogy szégyelli, mert ha rajta van a sárga mellény, akkor mindenki azt hiszi, hogy cigány, meg alkoholista. Tényleg iszik, de haragszik, ha ezt felróják neki.

Nyolc-kilencéves lehettem, mikor egy nap veszekedésre mentem haza. Anyám kiabált apámmal, disznónak nevezte, akkor még csak apám piált, részeg volt aznap is, egy darabig hallgatta anyám szitkozódását, majd felállt, és megütötte. Egészen addig egy ujjal sem ért hozzá, de ettől a naptól kezdve folyamatosan verte. Részegen ment be dolgozni, és az ital a szokottnál jobban meglátszott rajta, többször kiszökött a közeli kocsmába, a főnöke pedig megelégette ezt a folytonos jövés-menést. A város első autószerelő-műhelyében dolgozott, ezt azóta is mondogatja, hogy ő nem volt proletár, meg komcsi, ő vállalkozói alkalmazott volt, nagy fizetéssel. Dolgozott utána mindenfelé, de rendre elbocsájtották, később meg már sehová sem kellett, bezárt az acél-, a tűzhely- és az üveggyár is. Anyám még gyesen volt akkor, háztartásbeli. A hirtelen ránk szakadó anyagi gondok hamar megtörték, dührohamai voltak, és pánikrohama lett, ha el kellett hagynia a lakást.

Régebben még autónk is volt, azzal vittek óvodába, majd iskolába, de el kellett adnunk. Minden nyáron lementünk a Balatonra, a bátyámmal versenyeztünk, hogy melyikünk pillant-

ja meg először a vizet. Nagyon szerettem nézni, ahogy fodrozódnak a hullámok, szerettem figyelni a vitorlásokat. A szüleim nehezen engedtek be a tóba, mert nagyon messzire úsztam. Megnyugtató a tudat, hogy nincsen talaj a lábam alatt, sodródtam, hagytam, hogy arra vigyenek a hullámok, amerre akarnak, és csak néha emeltem fel a fejem, hogy lássam, milyen messzire kerültem a parttól. Lassan úsztam vissza, megfeszítettem a testemet, és háttal feküdtem a vízen, csak a lábammal tempóztam, és mikor már nem bírtam nézni az eget, akkor behunytam a szemeimet. Úgy lebegtem, mint egy hulla, anyám felsikoltott, mikor meglátott. A legjobban a bátyám haragudott, mert ő nem tudott úszni, úgy tett, mintha féltene, de közben azt akarta, hogy anya még idegesebb legyen. Ilyeneket mondott, hogy meg is halhattam volna, meg hogy mi lesz, ha egyszer szívgörcsöt kapok, és mikor senki nem figyelt rá, akkor rám nézett és röhögni kezdett. A mai napig nem tanult meg úszni, az egyetemen sem. Miskolcra járt, ritkán jött haza. A diploma után sem akart, de ott nem talált munkát. Több éves rutinnal rendelkező embereket kerestek, neki csak egy diplomája volt három feleslegessé vált egyetemen töltött évvel. Így hát hazaköltözött, de itthon meg azt mondják neki, hogy túlképzett. A jelentkezési lapokon fel kell tüntetni a fizetési igényt is, a múltkor nyolcvanezret írt a lapra, de akkor sem járt sikerrel. Ha nagy számot tüntetsz fel, akkor azt fogják visszahívni, aki kevesebbet mond, ha keveset mondasz, arra következtetnek, hogy nem becsülöd a munkádat. Ezeknek semmi sem jó, szokta mondani a bátyám, azt akarják, hogy hülyét csináljon magából az ember. Talán ezért fekszik otthon, mert nem akarja idiótának érezni magát, meg sem mozdul, bámulja a tévét, ha a szüleink veszekednek, akkor felhangosítja. Szarik rá, egyszer úgymégy megölik egymást, ezt is szokta mondani.

Én nem tudom ennyivel lerendezni, akármilyen hangos a tévé, én akkor is hallom őket. Néha itt, a vasútállomáson is. Pedig ezekkel a srácokkal jól érzem magam, nem sajnálunk egymástól semmit, megosztjuk a bort, a cigarettát, meghallgatjuk a másikat, ha nem akarja elmondani, hogy mi a baja, békén hagyjuk. Iszunk, az ital ellazít, kimegy belőlem minden feszültség. Hirtelen jól kezdem érezni magam, könnyűvé válok. Ilyenkor hagyom, hogy vigyen magával az éjszaka, sodródok benne, mint annak idején a Balatonban. Ha már nagyon szédülök, akkor lefekszem az egyik padra, nézem a plafont, behunyom a szemeimet, átadom magam a forgásnak, mert tudom, hogy nem történhet velem semmi rossz.